

türüne göre ayın karıları ve Daksa'nın kızlarıdır. Budizm'de de Hinduizm'in etkisi altında gelişen yirmi sekiz burç mevcuttur ve bunlar aynı şekilde nakşatra adını alır. Budist telakkiye göre tanrı niteliği taşıyan burçlar insan üzerine doğrudan etkilidir.

Sâsânî dönemine ait İran metinlerinde on iki, Çin geleneğinde de siu adını alan yirmi sekiz burç vardır.

İslâm öncesi telakkilerde burçların astronomik detaylardan ziyade insan üzerine olan etkilerinin işleniş, bu telakkinin dinle olan yakın temasından ileri gelmektedir. Buna göre ilâh olan gök cisimleri insan eylemlerini yönetmektedir. İlâhlarla ve dolayısıyla gök cisimleriyle ilişki kurma çabasından da özel kehanet formülleri geliştirilmiştir. Böylece burçlarla kehanet yahut da fal arasında çok yakın bir ilişkinin bulunduğu inanılmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

R. Brown, *Semitic Influence in Hellenic Mythology*, London 1898, s. 180; M. J. Dresden, "Science", *IDB*, IV, 236-244; F. Rochberg Halton, "New Evidence for the History of Astrology", *JNES*, XLIII, 2-5; J. C. Grenfield — M. Sokoloff, "Astrological and Related Omen Texts in Jewish Palestinian Aramaic", *a.e.*, XLVIII, 201-215; Alexander Altmann, "Astrology", *EJd*, III, 788-795; Arthur Beer, "Astronomy", *a.e.*, III, 795-807; "Zodiac", *a.e.*, XVI, 1191-1192; E. N. Fallaize, v.dğr., "Sun, Moon and Stars", *ERE*, XII, 63-102.

KÜRŞAT DEMİRCİ

İslâm Literatüründe Burç. Kur'ân-ı Kerîm'de dört defa çoğul şeklinde geçip bir sürenin de adını (el-Burûc) oluşturan kelime, bir yerde "kale burcu" (en-Nisâ 4/78), diğerlerinde "gökteki burç" (el-Hicr 15/16; el-Furkân 25/61; el-Burûc 85/1) anlamında kullanılmıştır. Müfessirler bu iki anlamı bazan "semavî surların kuleleri" şeklindeki bir benzetmeye yol açacak şekilde birleştirmişlerdir. Genellikle burç kelimesinin "zuhur eden, yüksekte olan; kale veya saray burcu" anlamlarından hareketle açıklamalarda bulunmuşlar ve göklerdeki burçlara da benzetme yoluyla bu ismin verildiğini belirtmişlerdir. Yine onlara göre burçlar aynı zamanda ayın menzillerini de işaretleyen yıldızlardır. Zaman zaman "gök kapıları" anlamında kullanılan burç kelimesine bazan da -dikkat çektiği için olsa gerek- "büyük yıldız" anlamının verildiği görülmektedir (Zemahşerî, II, 534).

Tefsirinde kozmolojik teorilere geniş yer vermesiyle tanınan Fahreddin er-

Râzî de burçları gezegenlerin katettikleri merhaleler düzeni olarak anlar ve onları gökteki yüksek saraylara benzetir. Burçlar güneşin ve ayın geçtiği konaklardır; ayrıca Allah'ın üzerlerine yemin ettiği "yıldızların mevkileri" ifadesi de (el-Vâkıa 56/75) yıldızların doğdukları veya battıkları yerler anlamına geliyor olmalıdır. Râzî'ye göre âyetteki "mevâkıu'n-nücûm" tabiriyle şeytanların göklerden kovuldukları veya yıldızların kıyamet günü saçılacakları esnadaki mevkiler de kastedilmiş olabilir (*Mefâtihu'l-gayb*, XXIV, 106; XXIX, 188; XXXI, 113). Burçların bu şekilde şeytanların gayb âlemine sızmalarını önlemek üzere taşlandıkları gök surlarının kulelerine benzetilmesi güzel bir istiare örneğidir.

Klasik açıklamaları ana hatlarıyla tekrarlayan Elmalılı Muhammed Hamdi de kelimenin Batlamyusçu anlamının, söz konusu benzetmelerin ötesinde gittikçe yaygınlaştığına işaret ederek burçların gökteki belirgin konumlarını, bir şehrin planındaki yüksek binaların veya bir ülkenin haritasındaki önemli şehirlerin farkedilirliliğiyle kıyaslamaktadır. Burçlar kuşağının bölümlenmesi ve adlandırılması konusunun çok eskilere dayandığını belirten Elmalılı, geleneğin İslâm kültüründe felekiyyâtın kurucusu olarak tanınan Hz. İdris'e kadar uzandığını kaydetmektedir (*Hak Dini*, V, 3608-3609; VII, 5688-5689).

Gökteki sabit yıldızlar küresinin ve özellikle burçlar kuşağındaki farazî şekillerin milâttan önce III. binyıldan beri benimsendiği tahmin edilmektedir. Yerin hareket ettiği esasına dayanan bugünün astronomisine göre güneş bir yıldı ekliptiğin etrafında tam bir dönüş gerçekleştiriyor gibi görünür. Ekliptik, büyük âlem küresini yatay olarak ikiye bölen gök ekvatorunu 23,5 derecelik bir açı ile keser. Bu kesişme noktaları da ilkbahar ve sonbahar ekinokslarını (gündüz-gece eşitliği) oluşturur. Ekliptiğin her iki yanından 8,5 derecelik bir kuşak farzedilen eskiler, bu kuşağa burçlar kuşağı adını vermişlerdir. Güneşin 21 Mart'ta girdiği ilkbahar ekinoksundan başlamak üzere burçlar kuşağı on iki eşit parçaya bölünmüş ve bu parçaların her birinde yer alan takımyıldızlara burç denilmiştir. Ancak yüzyıllardır gündüz-gece eşitliklerinin gerilemesinden (ekinoks presesyonu) ötürü meydana gelen kayma sonucu burçlar bugün eski mevkilerini korumamaktadırlar. Her yıl meydana gelen kaymanın yaklaşık 50 açi saniyesi

(50.26") ve burç sembollerleriyle takımyıldızlar arasındaki bugünkü kaymanın da 36 derece kadar olduğu göz önünde tutularak burçlara bilinen adların yaklaşık 2600 yıl önce verildiği hesaplanmaktadır (*Larousse Encyclopedia of Astronomy*, s. 48).

Mezopotamya medeniyetlerinden bu yana genelde hayvanlarla temsil edilen burçlar sembolizmi kültürden kültüre az çok farklılık göstermektedir. Grekçe'de "zōdiakos kyklos" (hayvanlar dairesi) veya "to zōdia" (küçük hayvanlar) olarak anılan takımyıldızlar dizisi, İslâm felekiyyâtında "felekü'l-burûc" veya "dâiretü'l-burûc" adını almıştır. Esas itibarıyla Batlamyus'un *el-Mecisti'*indeki şekliyle benimsenen burçlar kuşağı, İslâm astronomi literatüründe güneş ve diğer gezegenlerin hareketini açıklamada daima başvurulan bir merhaleler düzeni olarak aynı geleneği sürdürmüştür. Güneşin gökyüzündeki hareketi sırasında belli tarihlerde girdiği burçların isim ve sıraları Latin kültüründe de benzer şekillerde benimsenmiştir. 360 derecelik dairevi kuşağın 30'ar derecelik on iki bölüme ayrılması sonucu oluşan burçlar, Arapça ve Latince karşılıkları ve güneşin burca girdiği tarih itibarıyla şu şekilde sıralanmaktadır: Koç (Hamel, Aries: 21 Mart), Boğa (Sevr, Taurus: 20 Nisan), İkizler (Cevzâ, Gemini: 21 Mayıs), Yengeç (Seretan, Cancer: 22 Haziran), Aslan (Esed, Leo: 23 Temmuz), Başak (Sünbüle, Virgo: 23 Ağustos), Terazî (Mîzan, Libra: 23 Eylül), Akrep (Akreb, Scorpius: 22 Ekim), Yay (Kavs, Sagittarius: 22 Kasım), Oğlak (Cedî, Capricornus: 22 Aralık), Kova (Delv, Aquarius: 20 Ocak), Balık (Hût, Pisces: 19 Şubat). Güneşin burçlar kuşağı üzerindeki bu hareketi mevsimlerin başlangıç ve bitiş noktaları gibi gündüz ve gecenin uzayıp kılmasını da takvime bağlar.

İhvân-ı Safâ, burçların çeşitli isimler alması konusu üzerinde birçok bakımdan ayrıntılı şekilde durmuşlardır (bk. *Resâ'il*, I, 115-135). Yükselip alçalmalarına, kuzey veya güneyde bulunmalarına, gece ve gündüz doğmalarına, dört unsur (anâsır-ı erbaa*), dört ahlât (ahlât-ı erbaa*) ve dört keyfiyete olan nisbetlerine göre çeşitli isimler alan burçlar, böylece gerek gözlemcinin yerdeki konumu, gerekse gök ve yer arasındaki tabiat düzeninin tasviri açısından belli nitelikler kazanır. İhvân-ı Safâ'ya göre burçlar bir kare ve dört üçgenin daireyi on iki kısma ayırmasıyla gruplanır. Onların yaptığı bu gruplandırma esas iti-

bariyle dairenin on iki bölmeye ayrılmasına dayanır. Güneşin yıllık hareketiyle takip ettiği yol kuşak dairesi üzerinde ilkbahar ve sonbahar ekinoksu ile yaz ve kış inkılâbı noktalarını tayin eder. Bu şekilde daire üzerinde bir kare teşkil edilmiş olur. Bu dört noktanın teşkili, dairenin bir altıgenle bölünmesi ve ayrıca üçer üçer dilimlenmesi suretiyle on iki noktayı kendiliğinden ortaya çıkarır. Dolayısıyla burçlar bir daire üzerinde hem üçgen hem de kare ilişkisi içinde bulunurlar (krş. Nasr, *An Introduction to Islamic Cosmological Doctrines*, s. 152-154). Böylece meselâ birinci üçgen Hamel, Esed ve Kavs burçlarını gruplandırır; bu burçların ortak tabiatı kuruluk ve sıcaklık keyfiyeti, ateş unsuru ve tabiata mensup oluşlarıyla biçimlenir. İkinci üçgenin gruplandığı Sevr, Sünbüle ve Cedî burçlarının ortak karakteri ise toprak unsuruna mensup soğuk, kuru ve güneye ait oluşlarıdır; öteki üçgenler de benzeri gruplandırmaları gerçekleştirir. Burçların dört üçgenle belli özelliklere sahip ana gruplara ayrılmasının yanı sıra bir burcun üçte birinin veya yarısının bile kendilerine göre etkileri bulunmaktadır. Burçların kendi aralarında olduğu kadar güneş, ay ve diğer beş gezegenle olan münasebetleri de önemlidir. Gezegenlerin burçlara nisbetle "beyt-vebâl", "şeref-hubût", "evc-hadîd" şeklinde anılan belli mevkileri vardır ve bunlar, özellikle ayrıntılı astrolojik haritaların çıkarılması ve gezegenlerin etkilerinin en yüksek güce ulaştığı yerlerin bulunması açısından önemlidir. Söz konusu münasebetleri bilen münecim, bir olay cereyan ettiğinde veya bir karar verildiğinde zaman ve yere göre yıldızların bir şemasını çıkarıp sabit ve seyyar yıldızların mevkileri arasındaki münasebetleri tesbit ederek geleceğe ait tahminlerde bulunabilir.

İslâm düşünce ve bilim tarihinde XI. yüzyıla kadar astronomi ve astroloji arasındaki ayırım pek belirgin değildi. Müslüman filozof ve bilginlerin bir kısmı, astronominin yanı sıra "yıldızların mevkilerinden belirli anlamlar çıkarma sanatı" şeklinde nitelendirilen astrolojiyi (ilm-i ahkâm-i nücûm veya tencîm) bir matematik veya tabiat bilimi olarak kabul etmiş, bir kısmı ise reddetmiştir. Ancak astroloji, birçok ilim adamı tarafından reddedilmesine ve bir hurafe olduğunun iddia edilmesine rağmen (Fârâbî, s. 87-88) gerek gizli bilim gerekse sembolizm temelinde önemini daima korumuştur.

Burçlar kuşağı ise astronomi ve astrolojinin açıklama tarzlarında gezegen-yıldızların hareketini tayin eden veya anlamlı kılan bir sabit referans sistemi olarak iş görmüştür. Abdurrahman es-Sûfî'nin Batlamyus'un *el-Mecisti*'sine dayanarak hazırladığı ve burçlar kuşağını da incelediği (bk. *Şuver'ül-kevâkib*, s. 177-311) resimli gök atlası türünden eseriyle Bîrûnî'nin astrolojinin ilkelerini tartıştığı *Kitâbü't-Tefhîm*'i gibi eserlerin etkili olduğu İslâm felekiyyât literatürü, burçlar feleğini merkezî bir kavram olarak kullanmıştır (Nasr, *İslâm ve İlim*, s. 95-134). Özellikle âlemin ve âlem-insan münasebetlerinin bir bütünlük içinde ele alındığı kozmolojik izahlarda burçlar feleği âdetâ metafizik âlemle fizik âlemi birleştiren bir kuşak ve metafizik varlık nurunun içinden geçip farklılaştığı ve kutuplaştığı bir prizma gibi düşünülmüştür. Zuhur âlemini varlığın çeşitli renklerine büründüren bu prizma, Allah'ın varlığının hem perdelendiği hem de zuhur ettiği nesnelerin başlangıçtaki ilk ve ilâhî örnekleri olan "enmûzec-i evvel"leri (Gr. arkhetypus, arketip, ilk örnek) meydana getirir. Varlığın zaman, mekân ve sayı nisbetleri içinde belirmesi şeklinde yorumlanan bu tasavvur, göklerin yer üzerine yaptığı farzedilen tesir hakkındaki eski inanışla birleştirilmiş ve böylece burçlar, yön ve zaman ölçümünden tabii hadiselerin oluşumuna, buradan da olayların tahminine kadar uzanan birçok açıklamanın semavî ilkesi durumuna getirilmiştir. Sayılarla unsurlar ve unsurlarla keyfiyetler arasında kurulan ilişki, mevsimlerin ve rüzgârların zamanı, yönü ve keyfiyetiyle ilgili meteorolojik tezahürlerin ilkesini oluşturmuştur. Dört unsur, dört keyfiyet ve dört ahlâtle ilişkisi içinde kâinatın küçük bir numunesi olan insan da doğumundan ölümüne kadar aynı semavî etkilere açıktır; böylece organları ve vücut salgıları ile insan fiziolojisi burçlarla ilişkiye girmiş olur. Her organa karşılık bir burcun bulunuşu veya burçların dört unsur ve dört ahlât ile ilgili özellikleri, geleneksel İslâm tıbbında da bir bilgi disiplini olarak önem kazanmıştır. Bîrûnî'nin *Kitâbü't-Tefhîm*'de, İhvân-ı Safâ'nın derlediği bilgiye çok şey ekleyerek incelediği bu konular daha sonra Muhyiddin İbnü'l-Arabî tarafından sembolik anlamlar katılarak zenginleştirilmiştir. Onun ortaya koyduğu kozmolojik şema, âlemi vahdet içinde tefekkür edebilmek için bir yoğunlaşma aracı görünümündedir. Bu şemada burç-

ların arketip özelliklerine tekabül eden varlık mertebeleri, ilâhî isimlerin fizik ve metafizik âlemdaki "taayyün"lerine de karşılık olacak şekilde sıralanır. İlâhî nefes ile özdeşleştirilen ilk maddeden arşa kadar uzanan âlem, bu nefesin harflere dönüşmesiyle beliren nesneleri belli bir sayı ve harf sembolizmi içinde ihtiva ederken burçların kuşatıcı etkileriyle çevrelenir. Yedi feleğin her birinde bir büyük peygamberin ruhaniyetinin bulunduğu bu semavî âlem, burçlarla ilişkisi çerçevesinde Hz. Muhammed'in mi'racında anlatılan bir kâinat suretine veya kutsal bir coğrafyaya dönüşmüş olur (Burckhardt, s. 32-33).

Burçlarla ilgili olarak ana hatlarıyla yukarıya aktarılan bilgi ve yorumların İslâm kültür tarihinde nasıl geliştirilip sistemeleştirildiğini ve Osmanlı Türkçesi'ndeki zengin literatüre nasıl yansıdığını görmek için bir geç dönem eseri olan *Mârifetnâme*'yi incelemek yeterlidir (s. 52-54).

Burçların veya halk tabiriyle yıldızların insan üzerindeki etkisine inanmak, İslâm'ın ilâhî iradeye atfettiği mutlak hâkimiyet prensibiyle çatışmaktadır. Konunun İslâm inancı bakımından önemli görülen diğer bir yönü de geçmiş devir ve kavimlerde görüldüğü üzere, burç ve yıldızlar gibi semavî cisimlere müstakil bir kudret nisbet eden ve onlara tapmaya varan inanışların tevhid akidesiyle bağdaşmayışıdır. Buna yıldızlara bakarak geleceği bilme iddiasıyla ortaya çıkanların söz ve davranışlarını da eklemek gerekir. Ayrıca eski astrolojik te-lakkilerin bu şekilde bir falcılık ve keha-

Kâinatı tasvir eden burçlar kuşağı
(Türk ve İslâm Eserleri Müzesi, nr. 1973)

net sanatına dönüştürüldüğü, geçmişte olduğu gibi günümüz insanını da yaygın şekilde etkisi altına aldığı bilinmektedir. Bu sebeplerle tarih boyunca İslâm âlimleri gereken hassasiyeti göstererek müslümanları konunun akıdeye yönelen tehlikelerinden korumak için sert uyarılarda bulunmuşlardır. Bununla birlikte bazı mutasavvıflar, bir kısım İslâm düşünürleri ve sanatkarlar astrolojik sistemle buna bağlı semboller, kâinatı bütününle kavramaya imkân veren bir cazibeye sahip olmalarının da tesiri altında ilgiyle karşılaşmışlardır. Böylece burçlarla ilgili semboller geniş bir şekilde İslâm sanat ve edebiyatına da yansımıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-'Arab, "brc" md.; Fârâbî, *el-Mecmû'*, Kahire 1325/1907, s. 87-88; Makdisî, *el-Bed' ve'l-târîh*, II, 15-16; Abdurrahman es-Sûfî, *Şüvârü'l-kevakib* (nşr. Fuad Sezgin), Frankfurt 1986, s. 177-311; Bîrûnî, *The Book of Instruction in the Elements of Astrology* (trc. R. Ramsay Wright), London 1934; İhvân-ı Safâ, *Resâ'il*, Beyrut 1376-77/1957, I, 115-135; Zemahşerî, *el-Keşşâf*, II, 534; Fahrreddin er-Râzî, *Mefâtîhu'l-ğayb*, XXIV, 106; XXIX, 188; XXXI, 113; İbrâhîm Hakkı Erzurûmî, *Mârifetnâme*, İstanbul 1310, s. 52-54; Elmalılı, *Hak Dini*, V, 3608-3609; VII, 5688-5689; T. Burckhardt, *Mystical Astrology According to Ibn 'Arabi* (trc. Bulent Rauf), Gloucestershire 1974, s. 32-33; Seyyid Hüseyin Nasr, *An Introduction to Islamic Cosmological Doctrines*, Great Britain 1978, s. 151-165; a.m.f., *İslâm ve İlim: İslâm Medeniyetinde Aklı İlimlerin Tarihi ve Esasları* (trc. İlhan Kutluher), İstanbul 1989, s. 95-134; *Larousse Encyclopedia of Astronomy* (trc. Michael Guest v.dğr.), Feltham, Middlesex 1968, s. 48-50; "Astroloji", *TA*, III, 500-503; "Burç", *a.e.*, VIII, 423-424; "Zadyab", *a.e.*, XXXIII, 505; C. A. Nalino, "Astroloji", *İA*, I, 682-686; "Zodiac", *EBR*, XXIII, 982.

İLHAN KUTLUHER

Sanatta Burç. Eski medeniyet ve dinlerde burçların insanın maddî ve mânevî dünyasındaki yerihle var sayılan ilgisi, her devirde çeşitli sanat eşyasında ve mimari tezyinatta burç sembollerinin yer almasına sebep olmuştur. İslâm medeniyetinde de genellikle figür tasvirinden kaçınan müslüman sanatkarların taş süslemeler, seramik, çini ve özellikle minyatürlü elyazmalarında burç sembollerini özenle çizdikleri görülmektedir. Burç sembollerini, kaynağı en eski devirlere inen yerli halk inançları ve bazı müslüman ilim adamlarının geliştirdikleri yorum tarzıyla karışarak fal ve tılsım kitaplarından tıpla ilgili yazma kitaplara kadar birçok alana girdiği gibi mimari eserlerde de yer almaya başlamış, tezyinatta görülen hayvan ve insan suretlerinin de birçoğu burçlara bağlanmıştır.

Burç tasvirleri İslâm sanatına yansırken bazılarında burçlar kuşağı sayı ve düzen bakımından eksiksiz, bazılarında ise gezegenler ve öteki astral sembollerle yan yana gösterilmiştir. Mimari eserlerdeki burçlarla ilgili tasvir örneklerinin en eskilerinden bir grup, Dicle nehri üzerindeki İbn Ömer Köprüsü'nün büyük ayakları üzerine işlenmiştir (bk. CİZRE KÖPRÜSÜ). Panolar halinde taş kazılan bu figürlerin çoğunun gezegenler ve burçları temsil ettiği hususunda pek çok araştırmacı görüş birliği halindedir. Herzfeld'e göre bu kabartmalar sağdan sola doğru şu düzene göre sıralanır: 1. Satürn ve Terazi, 2. Jüpiter ve Yengeç, 3. Mars ve Oğlak, 4. Güneş ve Aslan, 5. Venüs ve Balık, 6. Merkür ve Başak, 7. Ay ve Boğa, 8. Yay burcu ve yanında tam teşhis edilemeyen bir başka figür. Burç figürlerinin böyle bir eserde yer alışı, ayrıca köprünün inşa edildiği yıl ile de bağlantılı görülmektedir.

Bugün Berlin Devlet Müzesi'nde bulunan ve göbek kısmındaki kitâbeden Abdülvâhid adlı bir sanatkarın eseri olduğu anlaşılan 971 (1563-64) tarihli bir çini tabakta çepeçevre sıra halinde bütün burçların işlendiği görülmektedir. Burçları bir tek parça üzerinde böylesine açık ve fonksiyonel bir kompozisyonla vermesi ve kesin bir tarih taşıması bakımından seçkin bir yere sahip olan bu tabakla mavi-beyaz renk düzeninde her biri ayrı daire içine alınarak resmedilen burçlar, saat kadrani düzenindeki gibi on iki madalyon halinde sıralanmıştır.

Maden sanatında dikkati çeken burç tasvirli eserlerden biri 608 (1211-12) ta-

rihli bir divit kutusudur. Bugün British Museum'da bulunan eser, kitâbesine göre İran'da Mahmûd b. Sungur tarafından yapılmıştır. Kapağın üst kısmında yer alan enlemesine kompozisyon, on iki burç sembolünün de yer aldığı zengin bir tezyinatla şekillendirilmiştir. Burçlar ise biri ortada, diğerleri iki yanda olmak üzere düzenlenen üç daire içinde dörtlü gruplar halinde resmedilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Yûnus, *al-Zîdj al-kabîr al-hâkimî* (*Le livre de la grande table hakémite*) (nşr. ve trc. J. J. A. Caussin de Perceval), *Notices et Extraits des Manuscrits*, VII (1804), s. 16-240; S. J. Kugler, *Sternkunde und Sternendienst in Babel*, Münster 1907, I, 39-40; Seyyid Hüseyin Nasr, *İslâm ve İlim: İslâm Medeniyetinde Aklı İlimlerin Tarihi ve Esasları* (trc. İlhan Kutluher), İstanbul 1989, s. 95-134; A. K. Coomaraswamy, "The Nine Planets", *Bulletin of Worcester Art Museum*, XIV/1 (1923), s. 6-10; W. Hartner, "The Pseudoplanetary Nodes of the Moon's Orbit in Hindu and Islamic Iconographies", *AI*, V/2 (1938), s. 113-154; J. P. Roux, "Le décor animé du caravansarail de Karatay en Anatolie", *Syria*, XLIX, Paris 1972, s. 371-397.

SELÇUK MÜLÂYİM

Edebiyatta Burç. Gök cisimleri, kozmik âlem ve bu âlemdaki unsurlar genel olarak bütün edebiyatlarda yer almaktadır. Yıldızlar ilkçağ'lardan beri insanoğlunu hayret içinde bırakmış, bu sebeple astronomi hemen her devir ve kültürde üzerinde ilgiyle durulan bir konu olmuş, bazan din ile kaynaşmış, bazan da dinî duygu ve fikirler doğurup beslemiştir. İslâm milletlerinin edebiyatlarında olduğu gibi Türk edebiyatının manzum ve mensur eserlerinde de gök cisimleriyle ilgili çeşitli bilgiler yanında birtakım remiz ve mazmunlara, bunların özellikleri üzerine kurulmuş teşbih, tevriye, cinas vb. edebî sanatlarla sık sık rastlanmaktadır.

Konuyla ilgili eserleri iki grupta toplamak mümkündür. İslâm dünyasında ilm-i nücum, ilm-i tencim, ilm-i ahkâm-ı nücum ve ilm-i zîc adlarıyla bilinen ilimlere dair yazılan eserlerle ansiklopedik mahiyetteki çalışmalar ve umumi tarihe ait eserlerin giriş bölümlerindeki bilgiler birinci grubu teşkil eder. Bunun dışında kalanlar ise doğrudan edebiyatla ilgili olan, kaside ve gazel gibi divan şiirinin çeşitli formlarında yazılmış şiirlerle bilhassa tevhid, münâcât türündeki manzumeler ve mi'racnâme gibi dinî, *Hüsn ü Aşk*, *Deh-mürg* vb. aşk ve maceraya dayalı mesneviler konuya dolaylı şekilde temas eden, ifadeyi zenginleştir-

Üzerinde burç tasvirleri bulunan çini tabak
(İslâm Sanatları Müzesi - Berlin)

